

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eve Rodsky
FAIR PLAY

Copyright © 2019 by Unicorn Space, LLC
Translation Copyright © 2021 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04058-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Rešenje za situacije kada imate previše
obaveza (i život koji bi valjalo živeti), koje će
uneti korenite izmene u vaš život

FER-PLEJ

I v R o d s k i

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2021.

Za Seta:

Nema nikoga na svetu s kim bih radije igrala igru života. Hvala što si mi dozvolio da podelim našu priču... ti si moja srodna duša i tako sam ponosna što smo zajedno rasli svakog prokletog dana. Volim te.

Zaku, Benu i Ani:

Napisala sam ovo za vas.

Mojoj majci Teri:

Hvala što si držala sve karte naše male tročlane porodice... mnogo je s*anja u međuvremenu možda nestalo, ali tvoja ljubav nije. I hvala što si me naučila da je život vredan življenja onaj u kome radiš sve što je u tvojoj moći da promeniš živote ljudi nabolje.

SADRŽAJ

>> DEO I <<

PROBLEM

Šta je Fer-plej?

1. Prokletstvo uloge podrazumevanog roditelja	11
>> <i>Bila sam spremna da dignem ruke.</i>	
2. Skriveni troškovi obavljanja svih poslova	29
>> <i>Okolnosti su se urotile protiv nas.</i>	

>> DEO II <<

REŠENJE

Četiri pravila Fer-pleja

3. Pravilo 1: vreme je ravnopravno	51
>> <i>Hajde da stvari nazovemo pravim imenom.</i>	
4. Pravilo 2: dajte sebi za pravo da vratite ono što vas čini zanimljivima	78
>> <i>Nemojte se izgubiti u mešanju karata.</i>	
5. Pravilo 3: krenite s pozicije u kojoj se trenutno nalazite	95
>> <i>Ulozi su visoki.</i>	
6. Pravilo 4: uspostavite svoje vrednosti i standarde	130
>> <i>Upostavite pravedne uslove na terenu.</i>	

KAKO POBEDITI U FER-PLEJU

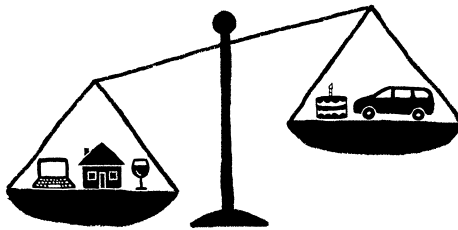
Igranje na duge staze

7. Sto karata Fer-pleja	145
>> <i>Postavite uslove tako da pobedite.</i>	
8. Igra	186
>> <i>Sve karte su na stolu.</i>	
9. Preraspodela karata	215
>> <i>Ostanite u igri da biste pobedili.</i>	
10. Trinaest najvećih grešaka koje parovi prave – i savet kako da ih ispravite prema pravilima Fer-pleja	232
>> <i>Ne dozvolite da vam se kuća od karata sruši.</i>	
11. Život u prostoru za jednoroga	247
>> <i>Konačna pobeda i konačni cilj jeste srećniji, zdraviji vi.</i>	
 <i>Zaključak</i>	 269
<i>Rečnik Fer-pleja</i>	271
<i>Sto karata Fer-pleja</i>	274
<i>Izjave zahvalnosti</i>	275
<i>Bibliografija</i>	279
<i>Preuzmite svoje karte</i>	289

>>>> DEO I <<<<

PROBLEM

Šta je Fer-plej?

1.

PROKLETSTVO ULOGE PODRAZUMEVANOG RODITELJA

Bila sam spremna da dignem ruke.

RAZMOTRITE: SLUČAJ SA ZABORAVLJENIM BOROVNICAMA

„Čudi me što nisi kupila borovnice.“

Zurila sam u muževljevu poruku i zamišljala ga kako mi ove reči govori onim što nazivam „glas iz pornića“ – zadihano, što mu se desi kada je razočaran ili pred pucanjem.

Odmah sam defanzivno pomislila: *Uh, pa što ih ti ne bi kupio?*

Uzela sam „slobodno“ popodne da bih provela vreme sa svojim najstarijim detetom, kome je očajnički bilo potrebno ponovno uspostavljanje odnosa s majkom posle skorašnjeg dolaska mlađeg brata na svet. Pošto sam (dva puta) proverila dug spisak uputstava za bebisiterku, izletela sam iz kuće da sačekam Zaka iz škole – sa spakovanom užinom u rukama, kesom koju je kod nas ostavio drugar koji se s njim igrao prethodnog dana, paketom u kome se nalazio već suviše mali par dečjih cipela koje

je trebalo vratiti u prodavnicu, i ugovorom za klijenta koji je trebalo da odnesem na pregled i odobrenje. Bila sam na ivici nervnog sloma kada je stigla suprugova poruka, i suze su navrle toliko naglo i žestoko da sam morala da zaustavim automobil pored puta.

Kako sam od žene koja je uspešno vodila čitavo odeljenje na poslu postala žena koja ne uspeva da se izbori sa spiskom namirnica za kupovinu? I koja to žena koja drži do sebe plače zbog stvari koju je zaboravila da kupi na pijaci? I jednako zabrinjavajuće: da li to ova kutija borovnica sluti na kraj mog braka?

Obrisala sam tragove maskare ispod očiju i pomislila: *Nisam ovako zamišljala život – nisam zamišljala da ću biti ona koja svojoj porodici priprema smuti.*

Držite se. Premotajte.

KAKO SAM DOŠLA DOVDE

Moji roditelji razveli su se kada sam imala tri godine i dok je mama još bila trudna s mojim bratom. Mama je odlučila da se odrekne alimentacije da bi izbegla netrpeljivost i podigla je mene i brata kao samohrani roditelj, sve vreme radeći puno radno vreme kao profesor socijalnog rada u Njujorku. Nije to bio preterano dobro plaćen posao, ali je ona uspevala da vodi računa o nama. Ili sam bar ja tako mislila, dok nam ispod vrata nisu gurnuli prvo obaveštenje o izbacivanju iz stana. Mama bi po čitav dan držala časove, došla po brata i mene u školu, odvela nas zubaru na jedan kraj grada, vratila nas kući bebisiterki na drugi kraj grada, a zatim... vratila se na posao. Kada sam videla koverat na podu, otvorila sam ga i pročitala pismo. Ostala sam budna dokasno, čekajući da mama dođe kući. Kada je najzad stigla, saopštila sam joj vest da više nemamo gde da živimo. Imala sam osam godina. Mama me je uverila u to da je prosto zaboravila da plati stanarinu i da će poslati ček čim svane.

Ispunila je obećanje i nismo morali da se selimo, ali sam od tog trenutka znala koliko je mojoj mami teško da nosi sav teret domaćinstva. Sećam se da sam tokom formativnih godina, u prevelikom broju situacija da bih ih brojala, posle dugog, iscrpljujućeg dana gledala svoju izmorenu supermajku koja je pokušavala da sve postigne – i mislila: *Ja neću biti*

ovakva. Kada odrastem, imaću istinskog životnog partnera. Mada nisam imala takav uzor, bila sam rešena da jednog dana izgradim i održim ravnopravno partnerstvo.

Radila sam naporno i uspela da platim sebi koledž, a zatim i studije prava, kada sam upoznala muškarca koji će mi postati partner. Moja najbolja drugarica ugovorila nam je sastanak. Zoi je rekla za Seta: „On je Jevrejin i opsednut je hip-hopom.“ Smesta sam se setila kako sam na svojoj proslavi bar micve koreografijom uz pesmu *Children's Story* Slika Rika ostavila goste bez reči. Morala sam da upoznam tog tipa.

Bila je to moja prva godina na mestu pravnika u jednoj pravnoj firmi u Njujorku, što je značilo *mnogo* radnih sati, pa smo se Set i ja dogovorili da se nađemo u jednom kasnom noćnom baru na Trgu Junion. Međutim, ja sam u 22.30 primila poziv klijenta koji me je zadržao dva sata, tako da je bila gotovo ponoć kada sam stigla, a Set je... i dalje bio tu. Jedan prijatelj čekao je s njim dok nisam došla. Set mi je kasnije rekao šta je njegov prijatelj rekao kada sam ušla: „Vredelo je čekati je.“ I Seta je vredelo čekati. Odmah mi se dopao.

Postojala je samo jedna sitna prepreka našoj ljubavi u povelju: Set je živeo u Los Anđelesu, a ja sam upravo položila pravosudni ispit u Njujorku. Godinu dana održavali smo vezu na daljinu, a ja sam mu za godišnjicu dala *Najbolje iz 2003. godine*, svaki mejl koji smo poslali jedno drugom od one večeri kada smo se prvi put videli. Bilo je tu više od 600 stranica teksta koje sam odštampana u podrumu pravne firme i ukoričila u tamnocrvene korice, u četiri toma. Seta je dirnula moja sentimentalnost (a jednako je bio impresioniran i mojim besprekornim organizacionim veštinama). Mislim da smo oboje znali da je ovo *prava stvar*.

Za godinu dana upustila sam se u mučan poduhvat učenja za pravosudni ispit u Kaliforniji, koji sam i položila. Zatim sam se preselila u Los Anđeles, a onda smo se, kada je Setov sve obimniji posao zahtevao kancelariju na Istočnoj obali, spakovali i vratili u Njujork kao tek vereni par. (Moj tajni plan bio je da ga vratim kući.)

Naš prvi stan preko puta tunela u Midtaunu bio je skučen i bučan, ali nismo marili. Bili smo zaljubljeni, istinski saradnici kod kuće, i najvatrenije smo bodrili jedno drugo kada je bilo reči o karijeri. Na samom početku zajedničkog života, dinamika našeg odnosa bila je zasnovana na jednakosti i bilo je to zaista ravnopravno partnerstvo jednakih. Između

dve ture veša umela sam da pregledam njegove ugovore s klijentima dok se njegova agencija iz industrije zabave širila, a on je meni davao poslovne smernice dok je raspakivao namirnice.

Bio je moja desna ruka dok sam napredovala lestvicom svog posla iz snova – koristeći svoje poznavanje prava, organizacione i upravne veštine i iskustvo u posredovanju među pojedincima i kompanijama, da uredim filantropske organizacije. Prostim jezikom rečeno, savetovala sam bogate kako da daju more novca neprofitnim organizacijama u korist većeg dobra. Oboje smo radili posao kojim smo se ponosili i zajedno smo gazili sve pred sobom.

Pređimo na brak i decu – i sve se promenilo.

PODRAZUMEVANI RODITELJ

Podrazumevalo se da postanem dominantan roditelj i ja sam na to pristala – odnosno, postala sam podrazumevani roditelj – i kao takva gazila sam samo put kojim sam gurala kolica s bebom. Poštena da budem, Set je radno uskakao da menja pelene, hrani dete na bočicu i teši svog prvencu usred noći. Međutim, osim što je uspostavio ovu ranu, značajnu vezu sa svojim sinom, Set je često govorio: „Nema tu mnogo posla za mene.“

I mada moj muž nije neandertalac, prosto je ponavljao ono što mu je jedan dobar drugar rekao za vreme moje trudnoće: „Opusti se. Tate prvih šest meseci ne rade ništa. To je više posao za mame.“

Kao i mnogi hranitelji porodica, Set se vratio na posao nedelju dana posle Zakovog rođenja. Ja sam dobila tri meseca porodijskog odsustva da „ostanem kod kuće“ (kao da taj izraz obuhvata sve što novopečeni roditelji rade svakog dana). Kada se osvrnem na to, nisam očekivala beskrajne emocionalne, duševne i fizičke napore roditeljstva. Ni moja rođaka Džesika, koja je živela udaljena svega nekoliko minuta taksijem od nas i bila trudna kada i ja, nije ni slutila šta je čeka. U trećem tromesečju prijavila se za čas pletenja, „jer ćemo verovatno umreti od dosade na porodijskom odsustvu“. Od dosade – da. Od zaludnosti – ne. Imala sam dovoljno obaveza i nijednom nisam morala da uzmem u ruke klupko vune i igle za pletenje. Pošto se Set i ja pre Zakovog rođenja nismo dogovorili kako ćemo deliti kućne poslove, podrazumevalo se da ću ih

mahom obavljati ja. On bi otišao na posao, a ja bih ostala da narednih osam sati prokuvavam bočice, perem sudove, slažem veš, unosim nove stvari u dečju sobu, idem u prodavnicu, podižem lekove iz apoteke, pripremam obroke, raspremam kuću i zabavljam dete i brinem o njemu. U njegovu odbranu mogu da kažem da je Set, pošto bi došao s posla, ponudio: „Mogu li da pomognem?“, ali ja nisam umela da mu kažem šta mi je potrebno. Obično bih prasnula: „Ne znam. Pokupi nešto!“

Bila sam premorena i brzo sam preuzela previše obaveza na sebe. I još sam se osećala izolovano i usamljeno.

„Moj javni život sada je toliko privatn“, poverila sam se Džesiki jednog popodneva na igralištu.

„Postale smo udate žene samice“, rekla je, citirajući izraz dr Šeri L. Blejk kojim opisuje žene u braku ili vanbračnoj zajednici koje nose lavovski deo porodičnih obaveza. Set je video da se mučim u svojoj novoj ulozi, ali je osećao i da mu većito prigovaram. Potrudio se da mi pruži ruku, ali se naposljetku povukao, jer „ništa što uradim nije dobro“. Koškanje između nas postalo je deo naše nove porodične rutine i kada sam počela da se bavim mišlju da nastavim da radim, činilo mi se nemogućim balansiranje zahtevnog posla sa sve većim obavezama porodičnog života.

Jednog popodneva, posle sastanka na kome smo razgovarali o mom povratku, „otišla sam na pauzu“ da na stepeništu kompanije izmuzem mleko u plastičnu kesicu. Dok sam sedela leđima naslonjena na zid, pomislila sam: *Zar se ovo zaista računa kao prostor za laktaciju izvan kupatila?* I što je još važnije: *Kako li ću, dođavola, sve to podneti?* Predložila sam poslodavcu da radim puno radno vreme, ali da jedan dan u nedelji radim od kuće. Odbio je moju ponudu. Ponudila sam da radim četiri dana u nedelji za manju platu. Ni na to nije pristao.

Naposljetku sam napustila svoj posao iz snova i postala nezavisni ugovarač („1099“), što je potez zbog koga se ne kajem (ali o njemu i dalje razmišljam – *mного*). U mom slučaju, to je bilo zato što – ma koliko da je korporativna pravna firma za koju sam radila bila spremna da mi pruži podršku za vreme porodiljskog odsustva i čuva mi radno mesto – kompanija nije imala sisteme podrške porodici koji bi omogućili roditeljima veću fleksibilnost u prvim godinama detetovog života. Kada sam dala otkaz, jedna koleginica mi je poslala poruku: *Nemoj da okrivljuješ sebe*, i uz to sledeću statistiku: *U poređenju s drugim razvijenim državama,*

Sjedinjene Države su na poslednjem mestu u pogledu plaćenog odsustva za novopečene roditelje.

Moje drugarice koje su takođe napravile predah od karijere smanjivši obim posla, ili koje su sasvim prestale da budu deo tradicionalne radne snage, sasvim su razumele kroz šta prolazim. Tanja, prijateljica i nekadašnja koleginica koja je već napustila kompaniju da bi brinula o svoje dvoje dece kod kuće, upozorila me je: „Balansiranje posla i kuće te melje, ali ukoliko misliš da ćeš imati *više* vremena ako budeš radila pola radnog vremena, varaš se. Više vremena kod kuće obično znači *manje* vremena.“ Kako je to moguće? Druge mame brzo su mi ukazale na to da kada uspete da smanjite radno vreme, to dobijeno vreme vrlo brzo popunite obavljanjem više posla kod kuće, a to nije nužno posao koji se direktno odnosi na dete.

Bile su potpuno u pravu. Pored nezaobilaznih svakodnevnih obaveza kao što je pripremanje pelena, kada sam prestala da radim puno radno vreme na poslu, počela sam da preuzimam na sebe mnogo toga što je moj muž radio: ažuriranje polisa osiguranja, plaćanje računa, prebacivanje kutija u skladište, kupovinu rezervnih baterija za detektore dima, i nebrojena druga dodana kućna s*anja koja, *zapravo*, nisu dodatna, jer posle osnovnih stvari, ove druge takođe unapređuju porodični život. Bez pregovora ili svesne saglasnosti, ja sam, u svojoj novoj ulozi izvršnog direktora, operativnog menadžera i pčele radilice na beskrajnom spisku porodičnih obaveza, obavljala sate posla koga moj muž nije bio svestan i na koji nije ni obraćao pažnju – a ponekad to čak ni ja nisam radila.

Mnogim danima, osećajući kako me pritiska pun teret iscrpljenosti čim bih uspravala bebu i najzad se isključila, pitala sam se: *Šta li sam čitavog dana radila?* Kada čak ni ja nisam mogla da odgovorim na ovo pitanje, više nisam gajila ni najmanju sumnju da sam potpuno izgubila kontrolu nad svojim vremenom.

Zvuči li vam to poznato?

ZAŠTO NAM SE ČINI DA NIKADA NE MOŽEMO DA OVLADAMO SPISKOM OBAVEZA?

Što sam više razgovarala s drugaricama koje su postale majke, to sam više shvatala da smo imale problem da postignemo sve – štaviše, svima

nam je bilo teško da prepoznamo šta smo to tačno *radile*. Zašto smo sve imale toliko obaveza?

Ispostavlja se da taj fenomen ima naziv – zapravo, mnoge nazive. Jedan od najpopularnijih jeste „nevidljivi posao“: *nevidljivi*, jer ga možda naši partneri ne vide i ne uvažavaju, ali i zato što ga mi koje ga obavljamo ne računamo kao posao... uprkos činjenici da nas košta stvarnog vremena i znatnog mentalnog i fizičkog napora bez prava na bolovanje i beneficije. Bez sumnje ste i vi čitale članke koji opisuju ovo „mentalno opterećenje“, „drugu smenu“ i „emocionalni trud“ koji neravnomerno padaju na teret ženama uz danak koji kućni poslovi uzimaju u našim životima.

Međutim, o čemu mi ovde, zapravo, govorimo? Sociološkinje Arlin Kaplan Danijels i Arli Hokšild počele su još osamdesetih godina XX veka da nam pružaju izraze kojima ćemo razgovarati o ovoj nejednakosti koja se veoma duboko oseća (ali u najvećoj meri ostaje neizrečena), i otad je mnogo inteligentnih žena unapredilo ovu temu i doprinelo bogatijem žargonu.

Mentalno opterećenje: Beskrajni mentalni spiskovi za sve porodične obaveze. Mada nisu teške kao vreća s kamenjem, mnoge pojedinosti koje vam se većito sudaraju u glavi ipak vas zamaraju. Mentalno preopterećenje izaziva stres, zamor i često dovodi do zaboravljanja. *Gde li sam stavila proklete ključeve od automobila?*

Druga smena: Ovo su kućni poslovi koje obavljate dugo *pre* nego što krenete na posao i često još duže *pošto* se vratite kući s posla. To je neplaćena smena koja počinje rano i završava se kasno i koju ne smete sebi da dozvolite da propustite. *Svaki dan je rad u dve smene kada morate da spremite užinu za dvoje dece!*

Emocionalni trud: Ovaj izraz organski je evoluirao u popularnoj kulturi i označava i zadatke „održavanja veza“ i „nošenja s osećanjima“, kao što su telefonski pozivi muževljevoj porodici, slanje zahvalnica, kupovina poklona učiteljima i smirivanje napada histerije na javnim mestima. Ova briga za druge može biti jedna od najtežih (slična porođajnim mukama), ali vi ste divan i pouzdan roditelj, jer pružate detetu sigurnost usred noći. *U redu je, mama je ovde.*

Nevidljivi posao: Ovo je posao koji se obavlja iza kulisa i zahvaljujući kome porodica glatko funkcioniše, mada se on teško vidi i retko kada ceni. *Pasta za zube nikada se ne troši. Nema na čemu.*

U nastojanju da konkretizujem ovaj teški teret koji su žene nekada nosile, ali ga i danas nose, počela sam da skupljam članke o porodičnoj nejednakosti. Pošto sam sakupila 250 članaka (i još im se ne nazire kraj) iz novina, časopisa i onlajn-izvora, uznemirilo me je kada sam shvatila da, otkako su žene počele da pišu o ovome još četrdesetih godina, nismo postigle nikakav napredak u deljenju ovog tereta s našim partnerima ili u pronalasku rešenja za ovaj problem, koje bi muškarci prihvatili. Isto s*anje, druga dekada.

Prema najnovijim istraživanjima, žene *i dalje* mahom vode brigu o deci i obavljaju najveći deo kućnih poslova, čak i u porodicama u kojima oba supružnika rade puno radno vreme, a ponekad čak i kada majka zarađuje više od partnera. Naletela sam i na studiju koja kao da je oslikavala moj život, a otkrila da muškarci koji obavljaju kućne poslove pre rođenja dece, znatno ih manje obavljaju posle rođenja dece – odnosno, kućnim poslovima posvećuju i do pet sati nedeljno manje.

Opa, čak i dobri momci?

Dok sam razmišljala o literaturi, nekadašnjoj i savremenoj, i obimnim istraživanjima koji su odvažno imenovali problem i definisali ga, pomislila sam: *Dobro, znamo da postoji disbalans, ali gde je priručnik s praktičnim i održivim rešenjima?* Naravno, korisno je znati koliko je ovo stanje uzelo maha, i korisno je poznavati istorijske temelje problema. Osećala sam zadovoljstvo što znam da nisam sama u ovoj nevolji, da je mnogim ženama dozlogrdilo i da su decenijama pisale o tome. Ali šta možemo da uradimo da to *promenimo*? Rešila sam da to otkrijem.

VIDLJIVOST = VREDNOST

Ubrzo posle rođenja drugog deteta vratili smo se u Los Anđeles. Uzela sam predah od majčinstva i vratila se na posao. Osnovala sam svoju konsultantsku firmu, Savetodavnu grupu *Filantrop*, koja je pružala usluge pojedincima i porodičnim fondacijama. Međutim, čak i pošto sam počela

da radim za platu i odlazim u kancelariju, i dalje sam na svojim plećima nosila dve trećine tereta vođenja domaćinstva i podizanja porodice, čega nisam bila svesna u to vreme, ali je to neporecivo bila moja realnost. I dalje sam bila podrazumevani roditelj zadužen za sve, kupovinu borovnica i organizovanje svakodnevnog porodičnog života, dok je moj muž – dobar momak i divan otac – bio tek „pomoćnik“ pre nego ravnopravan partner, planer ili učesnik u svemu što se u porodici dešavalo.

Kasno jedne večeri, baterijskom lampom na telefonu tražila sam utičnicu da uključim bebi-monitor. Set je spavao u našoj mračnoj spavaćoj sobi i ja sam se trudila da ga ne probudim. Međutim, on se probudio kada sam slučajno udarila u noćni stočić, srušivši na pod nestabilnu, visoku hrpu unakrsno naslaganih knjiga.

„Šta to radiš?“, pitao me je omamljenim, optužujućim glasom. „Zar ne može da sačeka sutra?“

Ne, pomislila sam, ali nisam rekla naglas, *moram pre jutra da obavim sve ono nevidljivo planiranje i koordinaciju koji se dešavaju dok ti spavaš, da bi naše domaćinstvo funkcionisalo*. U trenu sam se setila jednog snimka sa Jutjuba koji mi je prijateljica prosledila, gde spisateljica Džojls Mejer čita odlomak iz knjige *Confident Woman*, detaljno navodeći beskrajni posao koji mama obavlja pre odlaska u postelju.

Pere sudove od večere, sprema žitarice za doručak, priprema aparat za kafu, vadi meso iz zamrzivača, sipa psu svežu vodu, pušta mačku napolje, stavlja odeću u mašinu za sušenje veša, iznosi smeće, zaključava vrata, obilazi decu, piše poruku učiteljici, priprema odeću za sutra, umiva se, nanosi kremu na lice, a zatim dodaje još tri stvari na spisak obaveza za sutra. Za to vreme, njen muž isključuje televizor i, ne obraćajući se nikome konkretno, kaže: „Idem u krevet.“ I on zaista leže u postelju, ne radeći ništa drugo.

U postelju sam se uvukla razočarana i povređena. Nisam mogla da prestanem da razmišljam i ležala sam i razmišljala o svemu što sam obavila u drugoj smeni: poslala mejl Zakovoj učiteljici u vezi s predstojećim izletom, organizovala mu druženje za vikend, napravila raspored bebi-siterki, prijavila se na čas plivanja za mamu i mene i isposlovala da se u račun za telefon uračuna i linija za pomoć dostupna 24 sata. Iznenada

mi je naša situacija bila sasvim jasna. Kako bi to nazvao Enciklopedija Braun, moj omiljeni detektiv iz detinjstva, „slučaj udara u noći“ bez sumnje će se nastaviti u mom braku dok Set i ja ne unesemo neke ozbiljne promene. Te noći činilo mi se da su nam mogućnosti ograničene. Zapravo, jedino što mi je padalo na pamet bilo je preseljenje u stranu zemlju u kojoj se govori meni nepoznatim jezikom koji Set zna (što je stvaran predlog koji je dospelo čak i do *Njujork tajmsa*). U ovom scenariju, ja bih se izležavala na plažama Ibice, dok bi Set, jedini koji u porodici govori španski, bio primoran da preuzme više kućnih obaveza i komunikacije u vezi s decom. *¡Qué bueno!*

Odlučila sam da ću se time pozabaviti sutra. Narednog jutra bila sam manje mrzovoljna i umorna, pa sam odložila kasne noćne planove da preselim porodicu na drugi kontinent. Međutim, realizovala sam dogovor s drugaricama i otišla u lokalnu šetnju za podizanje svesti o raku dojke.

RAZMOTRITE: SLUČAJ 30 POZIVA I 46 PORUKA

Neke moje najdraže prijateljice, pa i njihove majke, sestre i nećake, sastale su se u centru Los Anđelesa da kao zajednica odaju poštu ženama koje su preživele rak dojke, a među kojima su bile i naše prijateljice i članovi naših porodica. Bile smo prekrivene ružičastim šljokicama sa znakova koje su nam naša deca pomogla da napravimo, i ja sam se, dok smo marširale ulicama u ružičastim helankama i skandirale *Nije to samo problem žena*, osećala kao da sam na pravom izlasku s drugaricama. Sve smo prokomentarisale opipljiv osećaj energičnosti, sestrinstva i ženske snage u vazduhu. Odnosno, dok oko podneva nije stigla prva poruka: *Kada dolaziš kući?*

Poslao ju je Džilin muž, koji je jutro proveo s decom i već je bio „gotov“. Dok smo je gledale kako žurno kuca odgovor, skoro sve žene u grupi čule su kako im se telefoni aktiviraju i na ekranima se pojavljuju slične poruke:

- > *Kada dolazi bebisterka?*
- > *Gde si stavila Džošovu torbu za fudbal?*
- > *Gde se proslavlja rođendan?*
- > *Da li deca ručaju?*